

Debreceni Ítéltábla
Bhar.III.787/2025/21.

A Debreceni Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Debrecenben, a 2026. április 16. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A zsarolás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság 2025. október 21. napján kihirdetett 3.Bf.313/2025/19. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli a másodfokú ítélet meghozatalától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Kötelezi a vádlottat a harmadfokú eljárás során felmerült 17.863 (tizenhét-ezer-nyolcszázhatvanhárom) forint bűnügyi költség megfizetésére az állam részére.

A harmadfokú végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Kazincbarcikai Járásbíróság a 2025. április 8. napján kihirdetett 14.B.86/2024/162. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki zsarolás büntetében [Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 367. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont], kitartottság büntetében [Btk. 202. §] és testi sértés vétségében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés]. Ezért halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt, 7 év börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztés büntetésre és 7 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte, megállapította, hogy a szabadságvesztés háromnegyed része kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. Ellenben felmentette kapcsolati erőszak bünteténél [Btk. 212/A. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont 1. fordulat] vádjá alól. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte az általa 2023. szeptember 5. napjától előzetes fogvatartásban töltött időt, az 1. számú tanú által előterjesztett polgári jogi

igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította, végezetül kötelezte a vádlottat 63.000 forint bünygyi költség megfizetésére az állam részére.

[2] A határozat ellen az ügyészség a vádlott terhére felmentése miatt, a kapcsolati erőszak büntetében történő bűnössége megállapítása és a büntetés súlyosítása, míg a vádlott felmentés, védője pedig elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2025. október 21. napján meghozott 3.Bf.313/2025/19. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. A vádlott 1. tényállásban írt cselekményét zsarolás büntette kísérletének minősítette, őt bűnösnek mondta ki kapcsolati erőszak büntetében [Btk. 212/A. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont 1. fordulat] is. Megállapította, hogy a zsarolás büntette kísérletében, kitartottság büntetében és kapcsolati erőszak büntetében visszaeső, míg a testi sértés vétségében különös visszaeső. A szabadságvesztés büntetés tartamát 5 év 6 hónapra enyhítette. Helyesbítette az elsőfokú ítélet bevezető részében az ítélet meghozatalával érintett tárgyalás határnapját, a szabadságvesztés büntetésbe beszámította az elsőfokú ítélet meghozatalát követő naptól a másodfokú határozathozatalig előzetes fogvatartásban töltött időt is, kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 29.600 forint bünygyi költség megfizetésére.

[4] A másodfokú ítélettel szemben az ügyészség a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

A védő a kapcsolati erőszak büntette vádja alól felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében fellebbezett. A vádlott ítélethirdetés során tanúsított magatartását a törvényszék helyesen tekintette az ítélet elleni jogorvoslatként a jegyzőkönyvben rögzítettek szerint.

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.420/2025/5. szám alatti átiratában elsődlegesen utalt arra, hogy a kapcsolati erőszak büntette tekintetében ellentétes döntésre figyelemmel megnyílt a harmadfokú eljárás lehetősége, a felülbírálatot eljárási szabálysértés nem akadályozza. A törvényszék helyesen állapította meg a részfelmentéssel érintett tényállási pontban szereplő kapcsolati erőszak büntette tekintetében az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás részbeni megalapozatlanságát, melynek kiküszöbölése lehetőségének körében helytálló megállapításokat tett. Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és az általa elfogadott tanúvallomások alapján helyes jogi következtetést vont le az utóbbi bűncselekmény tekintetében, indoklási kötelezettségét is teljesítve. A bűncselekmény jogi minősítése is helytálló. A felmentést célzó védelmi fellebbezések a bíróság mérlegelési tevékenységét támadják. Megjegyezte, hogy szükséges a vádlott előéleti adatainak kiegészítése, helyesbítése, és az elsőfokú ítélet elírásainak javítása. Részletezte, hogy mely büntetéskiszabási körülményekre figyelemmel tartja indokoltnak a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés tartamának felemelését, ezért a másodfokú ítélet megváltoztatását, egyéb helytálló rendelkezései helybenhagyása mellett.

[6] A védő fellebbezése ítéltáblához benyújtott írásbeli indoklásában utalt védenca következetes tagadására, idézte a tanúk vallomásainak azon részeit, melyek álláspontja szerint a vádlotti védekezést támasztják alá. A hozzátartozó tanúk tekintetében előadta, hogy jelenleg már hozzátartozói minőségük megszűnt, a vallomástételük megtagadásának joga már nem áll fenn, ezért indítványt tett ezen tanúk ítéltábla előtti kihallgatására, szükség esetén a további tanúkkal történő szembesítésük elvégzésére, ugyanis a vádlott a tényállás 1-3. pontjaiban megjelölt bűncselekmények elkövetését nem fogadja el, azt tagadja. Csatolta a tanú4 tanú más ügyben gyanúsítottként tett vallomását tartalmazó jegyzőkönyvet, indítványozva ennek is bizonyítékként értékelését. A vádlotti védekezés elfogadása esetére indítványt tett védenca zsarolás büntettének kísérlete, kapcsolati erőszak büntette és kitartottság büntette miatt emelt vád alóli felmentésére bizonyítottság hiányában. A bűnösség megállapításával érintett testi sértés vétsége miatt kiszabott büntetés enyhítését is indokoltnak tartotta. Másodlagos indítványában utalt arra, hogy felmentő rendelkezés hiányában is eltúlzottan súlyos a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértéke, ezért annak enyhítése indokolt.

[7] Az ítéltábla a többirányú fellebbezéseket a Be. 620. § (1) bekezdése 2. fordulata alapján tartott nyilvános ülésen bírálta el.

[8] A nyilvános ülésen a védő megismételte bizonyítási indítványait, az ügyész azok elutasítására tett indítványt. Miután az ítéltábla a védő valamennyi bizonyítási indítványát elutasította, az ügyész perbeszédében mindenben fenntartotta az átiratában írtakat, a törvényszék általi további bűnösség megállapításra figyelemmel változatlanul a büntetés súlyosítására tett indítványt.

A védő védőbeszédében előadta, hogy a kapcsolati erőszak büntette tekintetében az elsőfokú bíróság döntése volt a helyes, a büntetés kiszabása során az időmúlás mellett kérte annak nyomatékos értékelését, hogy a zsarolás büntette kísérleti szakban maradt, védenca az eljárás során végig letartóztatásban volt, a testi sértés vétsége tekintetében a sértett megbocsátott. Mindezekre figyelemmel olyan tartamú szabadságvesztés kiszabására tett indítványt, mely a beszámítás folytán kitöltötnék tekintendő. A vádlott az utolsó szó jogán történő felszólalásában előadta, hogy a testi sértés vétségén kívül nem követett el bűncselekményt, úgy érzi, hogy letöltötte a büntetését.

[9] A többirányú fellebbezések nyomán eljárva az ítéltáblának elsőként abban kellett állást foglalnia, hogy az ügyben megnyílt-e a harmadfokú felülbírálat lehetősége vagy sem.

A Be. 615. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén. A Be. 615. § (2) bekezdés a) pontja értelmében ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság az elsőfokon felmentett vádlott bűnösségét állapította meg.

Az ítéltábla a fentiekre figyelemmel megállapította, hogy a másodfellebbezések a kapcsolati erőszak büntette tekintetében hozott eltérő döntésre figyelemmel joghatályosak.

[10] A harmadfokú felülbírálat terjedelmét a Be. 618. § határozza meg.

A Be. 618. § (1) bekezdés a) pont szerint a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének

aa) a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését,

ab) azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, és

a b) pont szerint az elsőfokú és másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

A Be. 618. § (2) bekezdés értelmében továbbá a harmadfokú bíróság hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben is.

A fellebbezéssel nem érintett ítéleti részek tekintetében pedig a Be. 618. § (3) bekezdés alapján a felülbírálat korlátozott, az az ítélet hatályon kívül helyezését indokló eljárási szabályok megtartására, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésre terjed ki, ha a terheltet fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, illetve vizsgálni kell a bűncselekmény minősítésére, és a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezést [Be. 590. § (5) bekezdés a)-c) pont].

[11] A Be. 619. § (1) bekezdésében foglalt főszabály szerint a harmadfokú bíróság ítéletét arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság a határozatát meghozta, kivéve, ha az a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

[12] A fentiek értelmében tehát jelen ügyben a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében a felülbírálat teljeskörű, míg a fellebbezéssel nem érintett ítéleti részek tekintetében korlátozott terjedelmű volt. Ez azt jelenti, hogy a fellebbezések tartalmától függetlenül mind az első-, mind a másodfokú eljárás kapcsán vizsgálnia kellett az ítéltáblának, hogy az eljárás bíróságok az eljárási szabályokat megtartották-e. A másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságát kizárólag az ellentétes döntés, tehát a kapcsolati erőszak büntette tekintetében vizsgálhatta. A további, fellebbezéssel nem érintett bűncselekmények, azaz a zsarolás büntettének kísérlete, a kitartottság büntette, valamint a testi sértés vétsége tekintetében a tényállás megalapozottsága a törvényi rendelkezések értelmében nem volt vizsgálható. A felülbírálat során irányadó tényállás alapján valamennyi bűncselekmény esetében vizsgálni kellett a bűnösség megállapítására és a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezés helyességét.

[13] Az ítéltábla a felülbírálat során elsőként – a fellebbezésektől függetlenül – vizsgálta az első- és másodfokú bíróság eljárásának szabályszerűségét, elsődlegesen a Be. 607. § (1) bekezdésében, illetve 608. § (1) bekezdésében meghatározott eljárási szabálysértések esetleges megvalósulását. E szabálysértések ugyanis feltétlenül, minden további vizsgálat nélkül a másod-illetve elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezik, ekként a további vizsgálatot szükségtelenné téve, az ügy érdemi felülbírálatát kizárják.

[14] A Be. 618. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pontja a harmadfokú eljárásban a Be. 609. § (1) bekezdésben írt relatív eljárási szabálysértések vizsgálatát is előírja. Az eljárási törvény azonban e felülbírálathoz már nem társít döntési jogkört, ami azt jelenti, hogy az esetleges relatív eljárási szabálysértések harmadfokú bíróság általi megállapításának nincs az ítélet hatályon kívül helyezésére vezető következménye. A harmadfokú bíróság ugyanis

kizárólag a Be. 607. § (1) bekezdésében és a 608. § (1) bekezdésében meghatározott eljárási szabálysértések miatt rendelkezhet a másod-, illetve az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése felől [Be. 625. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés]. Az eljárási szabálysértés reparálására szolgáló törvényi eszköz hiányában a harmadfokú bíróság tehát csak - legfeljebb - megállapítani tudja az első - és másodfokú eljárásban megvalósult, a bizonyítás törvényességét érintő relatív eljárási szabálysértést.

[15] Az eljárásjog felülbírálata során az ítéltábla megállapította, hogy sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárásban nem valósult meg abszolút, az ügydöntő határozat mérlegelés nélküli hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértés. Ennek következtében eljárásjogi okból hatályon kívül helyezésre nem kerülhetett sor, mert a harmadfokú eljárásban a fentiek szerint kizárólag a feltétlen hibát jelentő semmisségi okok vezethetnek kasszációhoz, irányadó ez az elsőfokú és a másodfokú ítéletre is.

[16] A harmadfokú felülbírálat ezt követő szempontja - a kapcsolati erőszak büntette tekintetében bejelentett védelmi fellebbezésekre figyelemmel - az ellentétes döntést eredményező eltérően megállapított tényállásrész (2. tényállás) megalapozottságának, majd a bűnösség körében történő megállapítás helyeségének a vizsgálata volt a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont alapján.

[17] A Be. 619. § (1) és (3) bekezdésben írtakból kitűnően a harmadfokú bíróság a határozatát akkor alapíthatja a másodfokú ítélet alapját képező tényállásra, ha az további bizonyítás felvétele nélkül is megalapozott, vagy az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján azzá tehető, és ekként a helyes tényállás megállapítható, avagy a helytelen ténybeli következtetés az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján kiküszöbölhető. A harmadfokú bíróság e körben értelemszerűen azt vizsgálja, hogy a másodfokú bíróság által, az esetlegesen általa tett kiegészítésekkel és helyesbítésekkel irányadónak tartott tényállás megalapozott-e. Ezalatt értendő - az elsőfokú ítélettel megállapított és a másodfokú bíróság által akár módosítás nélkül is - megalapozottnak tartott tényállás, valamint a másodfokú bíróság általi módosítás helyénvalósága is. A másod- és harmadfokú bíróság számára egyaránt adott ugyanis a megalapozatlanság vizsgálatának törvényi lehetősége, és ugyanaz értendő a megalapozatlanság okai alatt [Be. 592. § (1) és (2) bekezdés].

[18] A tényállás másodfokú bíróság általi módosítása esetén elsőként a másodfokú bíróság tényállás megállapításának eljárásjogi feltételei fennálltát kell vizsgálni, mely a harmadfokú bíróság részéről nem tényjavítás, hanem a másodfokú bírósági eljárás felülbírálatának a része.

Amennyiben e vizsgálat eredményeként azt állapítja meg, hogy a másodfokú bíróság megalapozatlanság hiányában, tehát indokolatlanul, törvényi felhatalmazás nélkül módosította a tényállást, akkor a másodfokú bíróság általi tényállás helyesbítés mellőzésével nem a megalapozottság felülbírálatát végzi, hanem mellőzi a tényállás eljárásjogi feltétel hiányában végzett korrekcióját.

Ha azonban a másodfokú bíróságnak alapos oka volt a tényállás korrekciójára, a harmadfokú bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a tényállás módosítása nem eredményezett-e megalapozatlanságot, tehát nem éppen a másodfokú bíróság általi változtatás folytán vált-e

hiányossá, felderítetlenné, iratellenessé vagy téves ténybeli következtetésen alapulóvá a tényállás.

[19] A Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság határozatát főszabályként az elsőfokú ítélettel megállapított tényállásra alapítja. A tényálláshoz kötöttség elvi indokául a Be. 167. § (3) és (4) bekezdésében foglaltak szolgálnak, melyek szerint a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító erejük, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett azok mikénti mérlegelése.

[20] A tényállás másodfokú bíróság általi helyesbítésének, kiegészítésének, avagy eltérő tényállás megállapításának kereteit, korlátait a Be. 593-594. §-ai határozzák meg, melynek elsődleges és általános feltétele, illetve indoka az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlansága. A felülbírált határozat tényállásának megalapozottságáról a másodfokú bíróságnak egyértelműen állást kell foglalnia, megalapozatlanság észlelése esetén rögzítve, hogy az mire vezethető vissza. Megalapozatlanság hiányában ugyanis az elsőfokú ítélet tényállásának helyesbítése, kiegészítése vagy eltérő tényállás megállapítása eljárási szabályt sért, még akkor is, ha az a terhelt felmentéséhez vagy az eljárás megszüntetéséhez vezet.

[21] A harmadfokú felülbírálat terjedelmére vonatkozóan az eljárási törvény a felülbírált másodfokú ítéleti tényálláshoz való kötöttségre, illetőleg a másodfokú ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölésére vonatkozó szabályok körében további előírásokat is tartalmaz.

A Be. 619. § (3) bekezdésből kitűnően ugyanis a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett döntést érintő megalapozatlanságát kizárólag az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján küszöbölheti ki a tényállás kiegészítése, illetve helyesbítése útján, továbbá a másodfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást csak akkor állapíthat meg, ha a vádlott felmentésének vagy részbeni felmentésének, vagy az eljárás megszüntetésének vagy részbeni megszüntetésének van helye.

[22] Ha pedig a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel törvénysértő módon állapított meg az elsőfokú bíróságétól eltérő tényállást, a Be. 619. § (3a) bekezdés szerint a harmadfokú bíróság az ítéletnek a másodfokú bíróság eltérő tényállás megállapítását eredményező részét kirekeszti és a másodfokú bíróság által felmentett vagy megszüntetéssel érintett vádlott bűnösségét állapíthatja meg, továbbá a Be. 619. § (3b) bekezdés értelmében a (3a) bekezdés alapján irányadó tényállást az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok, ténybeli következtetés alapján kiegészítheti, helyesbítheti.

[23] Ezek előre bocsátását követően az ítéltáblának jelen ügyben abban kellett állást foglalnia, hogy a másodfokú bíróság által megállapított, a harmadfokú eljárásban elvégzett felülbírálathoz kapcsolódó, tehát a vádlott kapcsolati erőszak bűntetteként minősített cselekményét rögzítő tényállásrész megalapozott-e, illetve a tényállás törvényszék általi e körben történő módosításához valóban az elsőfokú ítélet megalapozatlansága vezetett.

[24] Az ítéltábla a harmadfokú felülbírálat során megállapította, hogy a másodfokú bíróság helytállóan foglalt állást az elsőfokú ítélet 2. tényállásában foglalt cselekmény Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja szerinti részbeni megalapozatlanságáról, azaz helytelen ténybeli következtetéseken alapuló voltáról. Helyesen utalt arra, hogy az ügyészi fellebbezésben kifejtettekkel szemben a részbeni megalapozatlanság miatt nem vonható a c) pont szerinti iratellenesség körébe. tanú2 és az 1. számú tanú vallomásait részletezve rámutatott azokra a logikai hibákra, amelyek valóban tetten érhetőek az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységében. Helytállóan utalt arra is, hogy a közvetett tanúvallomásokat részben a sértett kihallgatásakor készített fényképfelvételek is igazolták. Az elsőfokú bíróság indokolásával e körben egyetértve rámutatott arra is, hogy miért nem fogadható el a sérülések keletkezési módjára tett sértetti vallomás. Színvonalas indokolást adott a másodfokú bíróság a közvetett bizonyítás alapján történő ténymegállapítás lehetősége körében is.

[25] Helyesen ismerte fel az elsőfokú ítélet tényállásának az egyes tényállási pontokat megelőző bevezető része Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti részbeni hiányosságát is. Az ítéltábla mindenben osztja a másodfokú ítélet arra vonatkozó indokolását, hogy miért van jelentősége többek között a kapcsolati erőszakkal összefüggő tényállásrész tekintetében is a vádlott agresszív személyiségének. A másodfokú ítélet teljeskörű, logikai hibáktól mentes indokolást tartalmaz arra vonatkozóan, hogy mely bizonyítékok alapján egészült ki a tényállás a vádlott személyiségével kapcsolatos ténymegállapításokkal.

[26] A törvényszék indokolási kötelezettségének teljeskörűen eleget tett. Szükséges annak hangsúlyozása, hogy nem végzett tiltott felülmérlegelő tevékenységet, hiszen csupán a vonatkozó eljárási szabályok alkalmazásával az elsőfokú bíróság által is elfogadott bizonyítékok alapján megállapítható tényekből vont további helytálló ténybeli következtetéseket.

[27] A bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma azt jelenti, hogy a fellebbviteli bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hitelességéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette. Tehát nem mondhatja egy bizonyítékról, hogy azt nem fogadja el, és az annak alapján megállapított tényeket mellőzi a tényállásból, ha azt az elsőfokú bíróság elfogadta, és fordítva, nem egészítheti ki, vagy módosíthatja az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást egy általa el nem fogadott bizonyíték alapján. A másodfokú bíróságnak tehát az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékokat kell alapul vennie, attól - megalapozott tényállás esetén - akkor sem térhet el, ha a saját meggyőződése esetlegesen eltérő. A tényállás módosítása (ideértve az eltérő tényállás megállapítását is) csak az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok alapján történhet (EBH2019.B.9.II).

[28] Az elsőfokú bíróság által megállapított bizonyítást érintő ügyiratok alapján a tényállás módosítása valójában nem más, mint ugyanazon bizonyítékok alapján olyan további, az elsőfokú bíróság által nem megállapított ténynek a megállapítása, amit az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott, azonban a vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából releváns. Ide nem értve azt, ha az elsőfokú bíróság kifejezetten rögzítette, hogy az adott tény tekintetében a szóban lévő bizonyítékokat nem fogadja el. Az ítélet akkor iratellenes, ha a bíróság nem a valós (az ügyiratokban rögzített) tartalma szerint vette figyelembe a bizonyítékot. Ezt a fellebbviteli bíróság az ügyiratok valós tartalmának alapulvételével javítja ki. Téves ténybeli következtetés esetén pedig az elfogadott bizonyítékból történő, a logika szabályainak meg nem felelő ténykövetkeztetést helyesbíti a jogorvoslat tárgyában elbíráló bíróság. Mindkét esetben azonban a tényállásmódosítás alapja az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyíték.

[29] Mindezekből pedig egyértelműen következik az is, hogy a jelen ügyben bejelentett, eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi másodfellebbezések esetében az ítéltábla a harmadfokú felülbírálatkor nem is kerülhetett abba a helyzetbe, hogy további, a bűnösség megállapításával ellentétes eltérő tényeket rögzítsen, mert a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által már elfogadott releváns bizonyítékok alapján, logikai hibától mentes gondolatmenet eredményeként állapította meg a tényállást, mely megalapozatlansági hibában nem szenved.

[30] Az ítéltábla a másodfokú ítélet indokolásából, az ítélet [73] bekezdéséből csupán azt mellőzi, hogy az eltérő tényállás megállapítása jelen esetben többek között az ügyészség által indítványozott bizonyítás alapján történhetett, utalva arra, hogy a [76] bekezdésben már helytállóan csak az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmára és az azok alapján tett ténybeli következtetésekre történt hivatkozás.

[31] A vádlott előéleti adatait érintően helyesen egészítette ki a törvényszék az elsőfokú ítéletben írtakat a vele szemben indult további büntetőügyben történő gyanúsított kihallgatása időpontjával, melyre figyelemmel megállapítható, hogy a jelen eljárás tárgyát képező cselekményei egy részét más büntetőeljárás hatálya alatt valósította meg.

Emellett szükséges azonban a Kazincbarcikai Járásbíróság 14.Bpk. 382/2018/2. számú összbüntetési ítélete adatait annyiban helyesbíteni, hogy abban az összbüntetés tartama 4 év 9 hónapban került megállapításra. Nem mellőzhető továbbá a visszaesői és különös visszaesői minőség tekintetében történő megalapozott megállapítások érdekében az összbüntetés alapítéletei adatainak feltüntetése sem az alábbiak szerint.

A vádlottat a Kazincbarcikai Járásbíróság a 2017. március 21. napján kelt 16.B. 25/2017/9. számú, a Miskolci Törvényszék 1.Bf. 256/2017/5. számú határozata folytán 2017. június 12. napján jogerőre emelkedett ítéletével a 2016. június 14. napján elkövetett garázdaság vétsége miatt 6 hónap szabadságvesztésre és 1 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

A Kazincbarcikai Járásbíróság a 2018. február 6. napján kelt 14.B.215/2017/54. számú, a Miskolci Törvényszék 3.Bf. 164/2018/7. számú határozata folytán 2018. május 17. napján

jogerőre emelkedett ítéletével a 2017. január 4. napján elkövetett könnyű testi sértés büntette, és társtettesként elkövetett magánlaksértés büntette miatt halmazati büntetésül 4 év 6 hónap szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

[32] A védő által a harmadfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványok elutasításának indokaként az ítéltábla elsődlegesen arra mutat rá, hogy a már korábban hivatkozottak szerint a harmadfokú eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye [Be. 619. § (3) bekezdés]. Ha a fellebbezéssel törvényesen támadott, bűncselekmény elkövetésének megállapítása alapjául szolgáló tényállás olyan megalapozatlansági hibában szenved, amelynek kiküszöbölésére a fenti szabályra figyelemmel a harmadfokú eljárásban nincs lehetőség, a harmadfokú bíróság kizárólag a másodfokú bíróság, és szükség szerint az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezéséről és a másodfokú bíróság, vagy az elsőfokú bíróság új eljárásra utasításáról dönthet [Be. 625. § (4) bekezdés].

[33] Emellett a védő fellebbezése indokolásában vitatta a másodfokú ítéletnek az ellentétes döntéssel nem érintett részeit is, bizonyítási indítványai ezeket is érintették. Ezek tekintetében azonban a megalapozottság vizsgálata a harmadfokú felülbírálat során kizárt volt, figyelemmel arra is, hogy a másodfokú bíróság ítélete ellen kizárólag az elsőfokú bírósággal ellentétes döntés esetén van helye fellebbezésnek, mely az ellentétes döntést, illetve az ezzel összefüggő felülbírálatból eredő Be. 583. § (3) bekezdés szerinti rendelkezéseket vagy az indokolást sérelmezheti [Be. 615. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, Be. 618. § (3) bekezdés].

[34] Végezetül az ítéltábla utal a Be. 169. § (2) bekezdésben írtakra, melyek értelmében a tanú vallomástételének akadályát nem csupán akkor kell figyelembe venni, ha az a tanú kihallgatásakor, hanem akkor is, ha az a bűncselekmény elkövetésekor áll fenn. A vallomástétel megtagadásának jogosultsága tehát az annak alapjául szolgáló hozzátartozói viszony megszűnése után is fennmarad. Így nincs jelentősége a vádlott és sértett élettársi kapcsolata megszűntének, ez nem indokolhatja a vádlottal immár nem hozzátartozói viszonyban álló tanúk újbóli kihallgatását, vagy annak megkísérlését. A védő a másodfokú eljárásban ugyanezen hivatkozás mellett már előterjesztette a tanúk újbóli kihallgatására irányuló indítványát, a bizonyítás felvételét azonban a törvényszék ítélete [91]-[92] bekezdéseiben írt helytálló indokolás mellett mellőzte.

[35] Itt tartja szükségesnek az ítéltábla az elsőfokú ítélet [80] bekezdésében a járásbíróságnak a „poligráfos vizsgálat” elrendelése indokoltságával kapcsolatban írtakkal összefüggésben az alábbiak megjegyzését.

A Be. 165. § nem nevesíti a poligráfot a bizonyítási eszközök között. Az eljárási törvény a poligráfos szaktanácsadói véleményt sem nevesíti a bizonyítási eszközök és cselekmények között, hanem példálózó jelleggel - szakítva a korábbi poligráf megnevezéssel -, mint „műszeres vallomásellenőrzést”, a nyomozás során alkalmazható, közvetett bizonyíték beszerzését elősegítő bizonyítási cselekményként határozza meg a Be. XXXIV. fejezetében. A műszeres vallomásellenőrzés a gyanúsított és a tanú szavahihetőségére vonatkozó közvetett bizonyíték beszerzésére irányuló bizonyítási cselekmény. A Be. 212. § (1) bekezdése szerint

csupán a nyomozás során kerülhet sor e vizsgálatra. E bizonyítási cselekmény tehát a nyomozó hatóság részére ad útmutatást további eljárási cselekményekre, illetve újabb bizonyítási eszközök beszerzésére, de önmaga bizonyítékot nem képez. Célja kizárólag a nyomozó hatóság orientálása az esetleges további bizonyítási cselekmények elvégzése érdekében, nem pedig a közvetlen bizonyítékszerzés. Mivel nem bizonyítási eszköz, így nem hordozhat bizonyítékot sem, ezért az eredménye nem is értékelhető bizonyítékként, az sem közvetlen, de közvetett és származékos bizonyítékot sem képezhet. Tehát magának a vizsgálatnak az eredménye tényleges bizonyítékként nem vehető figyelembe. A Be. 212. § (2) bekezdése értelmében a műszeres vallomásellenőrzést végző szaktanácsadót tanúként kell kihallgatni és az ő vallomása használható fel bizonyítékként. Ez sem irányulhat azonban a terhelt szavahihetőségének mérlegelésére, nem vonható be a terhelt vallomásának mérlegelési körébe, mert az a Be. 165. §-ában foglalt rendelkezés megkerülését jelentené. A tanúkihallgatás célja kizárólag az eljárási cselekmény szabályszerűségének, a jogszabályi előírások megtartásának ellenőrizhetősége lehet. Ennek keretében a szaktanácsadóhoz kizárólag a műszeres vallomásellenőrzés során általa észlelt tények vonatkozásában intézhető kérdés.

A fentiekre figyelemmel tehát az elsőfokú bírósági eljárásban nem lett volna helye azon mérlegelésnek, hogy indokolt-e a bírósági eljárás során a műszeres vallomásellenőrzés elvégzése.

[36] A fellebbviteli főügyészség átiratában írtakkal egyezően helyesbíti az ítéltábla az elsőfokú ítélet indokolásában több helyen is észlelt zavaró elírásokat:

a [36] bekezdés utolsó előtti sorában írt „sérelmes levelet” kifejezés helyesen: szerelmes levelet; a [40] bekezdés 7. sorában írt „néha tanú12” helyesen: néhai tanú12; a „sokági” kifejezés helyesen: sokáig, ugyanezen mondatban a vádlott neve helyesen: Terhelt1;

a [40] bekezdés közepén írt „ezen kijelentések menyének szóltá elsősorban” mondatrész helyesen: ezen kijelentésekről a menyének szólt elsősorban;

a [44] bekezdés 5. sor közepén írt „lányul” kifejezés helyesen: lányuk; a 17. sor elején írt „közölniük” kifejezés helyesen: költözniük;

az [59] bekezdés első sorában írt „kapott magyarázatot” kifejezés helyesen: adott magyarázatot.

[37] Az ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság a harmadfokú felülbírálat során a Be. 619. § (1) bekezdés alapján irányadó kényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére a további bűncselekményben és helyesen minősítette azt a Btk. 212/A.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont 1. fordulat szerinti kapcsolati erőszak bűntettének.

[38] A vádlott előéleti adatai alapján ugyancsak helyes ez utóbbi bűncselekmény, továbbá a zsarolás bűntettének kísérlete és a kitaratottság bűntette tekintetében a visszaesői, míg a testi sértés vétsége tekintetében a különös visszaesői minősége megállapítása. Ez utóbbi kapcsán az ítéltábla szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy - az elsőfokú ítéletben írtakkal szemben - több bűncselekményben történő bűnösség megállapítás esetén nem elégséges a rendelkező részben csupán a különös visszaesői minőség rögzítése. Nem mellőzhető annak

feltüntetése is, hogy ezen minőség melyik bűncselekményhez kapcsolódik, mivel a Btk. 89. § (1) bekezdés értelmében csupán a különös visszaesői minőséggel érintett bűncselekmény büntetési tételének felső határa emelkedik a felével.

[39] A kiterjesztett felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az irányadó tényállásból helytálló a vádlott bűnösségére vont következtetés a zsarolás büntetvények kísérlete, kitartottság büntette és testi sértés vétsége tekintetében is, a bűncselekmények minősítése is törvényes, e bűncselekmények tekintetében sem kerülhetett sor a vádlott felmentésére, vagy a vele szemben indult büntetőeljárás megszüntetésére. Szükséges az eljáró bíróságok indokolásának kiegészítése azzal, hogy a 4. tényállási pontban írt, könnyű testi sértés vétségeként minősített cselekmény sértettje által a cselekmény másnapján előterjesztett magánindítvány joghatályos, így e bűncselekmény kapcsán sem volt akadálya a vádlott büntetőjogi felelősségre vonásának [Btk. 164. § (10) bekezdés, Be. 30. § a) pont, 31. § (1)-(2) bekezdés, Be. 378. (1)-(3) bekezdés].

[40] A másodfokú bíróság a járásbíróság által feltárt, a vádlott tekintetében figyelembe vehető súlyosító és enyhítő körülményeket ítélete indokolásának [108]-[110] bekezdéseiben helyesen egészítette ki és helyesbítette. Helytállóan észlelte, hogy az elsőfokú bíróság számítási hiba eredményeként helytelenül állapította meg a vádlottal szemben halmazati büntetésül kiszabható szabadságvesztés büntetés Btk. 80. § (2) bekezdés szerinti középmértékét 10 évben, azt 7 évre helyesbítve.

[41] A büntetéskiszabási körülményeket tényleges súlyuknak megfelelően értékelte, amikor a vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott 7 év tartamú szabadságvesztés büntetés mértékét a további bűnösség megállapítása és a vádlott különös visszaesői minőségének megállapítása ellenére is 5 év 6 hónapra enyhítette. Ennek során kellő súllyal vette figyelembe az enyhítő körülmények számát és nyomatékát, a középmértéktől elmaradó tartamú szabadságvesztés büntetés eltúlzottként semmiképpen nem értékelhető, azonban az ítéltábla annak lényeges súlyosítását sem látta indokoltnak.

[42] A Be. 617. §-ára figyelemmel a harmadfokú eljárásban is – az eljárás ezen szakaszának jellegére tekintettel fokozott mértékben – irányadó a Be. 605. § (2) bekezdése, amely szerint a tényállás kiegészítésének, illetve helyesbítésének hiányában a törvényi büntetési tételkeretek között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nincs helye. A másodfokú bíróság a vádlott javára és terhére megállapítható körülményeket teljeskörűen értékelte, lényeges súlyosításra, vagy további enyhítésre az ítéltábla nem talált indokot. A kismértékű változtatást pedig – miután érdemi tényállás-változtatásra nem került sor – a törvény kizárja. A többszörös halmazatra, a vádlott részben visszaesői, részben különös visszaesői minőségére is figyelemmel nem igényelt változtatást a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértéke sem. Az anyagi jogi szabályoknak megfelelőek a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára, a beszámításra és a bűnügyi költségre vonatkozó döntések is.

[43] A fentiekben írtakra figyelemmel az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta. A Btk. 92. § (1) bekezdés alkalmazásával beszámította a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által a másodfokú ítélet kihirdetésétől a harmadfokú határozat meghozataláig letartóztatásban töltött időt. A Be. 574. § (1) bekezdés és a Be. 613. § (1) bekezdés értelmében kötelezte a vádlottat a harmadfokú eljárásban a védelmének ellátásával összefüggésben felmerült további bűnügyi költség viselésére.

A harmadfokú bíróság határozata elleni fellebbezés a Be. 615. §-ban írtakra figyelemmel kizárt.

Debrecen, 2026. április 16.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Deák Judit s.k. előadó bíró, Dr. Mocsáry Eszter s.k. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 3.Bf.313/2025/19. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen határozatával a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. április 16.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke